Ч. 12 (14.260). Львів, субота 18. січня 1936. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Р. LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 504.060, 145.522. Адреса для телеграм: „Діло" Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41. „ Друкарні: 223-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Морська корференція продовжує свої праці.

ЯПОНІЯ РАДІЄ.

ТОКІО, 17. 1. ПАТ. Надзвичайні додатки тутешніх часописів помістили докладний звіт з останнього засідання морської конференції. Японська делеґація в Льондоні дістала з усього краю телеграми з подякою. Міністер маринарки Осумі видав спеціяльний приказ до воєнної фльоти, в якім повідомляє, що зірвали морську конференцію та заохочує до дальшої ревної служби для добра батьківщини.

ЗЛ. ДЕРЖАВИ ДОЗБРОЮЮТЬ СВОЮ ФЛЬОТУ.

ВАШИНҐТОН, 17. 1. ПАТ. В міродатних колах переконані, що після того, як Японія покинула морську конференцію, департамент маринарки домагатиметься від конґресу, щоб ухвалив нові кредити на розбудову фльоти, як доповнення теперішньої програми.

МОРСЬКІ ДОГОВОРИ.

ЛЬОНДОН, 17. 1. ПАТ. „Таймс" обговорюючи те, що японська делеґація залишила морську конференцію, пише, що конференція відбуватиме свої наради далі. Коли праці конференції підуть доволі вперед, тоді інші морські держави, як Німеччина і СССР запросять мабуть, щоб вони взяли участь у випрацюванні нового договору. „Таймс" сподіється, що Японія у висліді приступить до кожного порозуміння у справі обмеження розміру воєнних кораблів.

ДАЛЬШІ ПРАЦІ КОНФЕРЕНЦІЇ.

ЛЬОНДОН, 17. 1. ПАТ. На вчорашнім засіданні морської конференції без участи японців заключили першу умову. Устійнили, що бажане є виміна інформацій про програми будови кораблів. Заки це вирішили, постановили вислати до адм. Наґано лист, щоб японська делеґація брала далі участь у конференції, як обсерватор. Нині пополудні технічний комітет устійнить спільну формулу для плянів будови кораблів і зачне дискусію про якісне обмеження морських зброєнь.

Як говорять, японський обсерватор братиме участь тільки в нарадах т. зв. першої комісії, про праці інших комісій будуть його тільки повідомляти.

Марш абісинців на Аксум.

Італійці евакуували Макале.

АДДІС-АБЕБА, 17. 1. ПАТ. Райтер повідомляє, що війська раса Аелю мабуть наближуються до Аксум. Повідомляють також, будьтоби італійці частинно евакуували Макале, залишаючи тільки кілька відділів аскарисів. Абісинські офіційні кола про ці вістки вповні мовчать. Італійські вістки про революцію у Годжамі потверджуються. В Аддіс-Абебі думають, що революцію здушили та привернули лад. Ті інформації доходять з ріжних провінцій до Аддіс-Абеби з великими труднощами.

Домагаються реорґанізації британської армії.

ЛЬОНДОН, 17. 1. ПАТ. „Морнінґ Пост" поміщує отверті листи багатьох визначних діячів, що підтримують кампанію, що її зачав цей щоденник у користь реорганізації оборонних сил В. Британії. Такі листи прислали архієпископ Йорку, адмірал Бітті, що між ін. домагається поважного збільшення числа кружівників, б. амбасадор у Парижі льорд Тіррель та Остен Чемберлен.

Ще три місяці життя для вбивника дитини Ліндберґа.

Пересунення речинця екзекуції. — Матеріяли, що доказують невинність Гавптмана.

НЮ ЙОРК, 17. 1. ПАТ. Гарольд Кеєс, детектив, що працює в користь оборонців Гавптмана, заявив учора представникам преси, що зібрав доказовий матеріял, який, на випадок ревізії процесу, мусить спричинити звільнення від вини й кари Гавптмана. Цей матеріял оголосять. Ґубернатор Гофман заявив, що знавець графольоґ Самуель Смаль твердить, що листів з домаганням окупу не писав Гавптман.

ТРЕНТОН, 17. 1. ПАТ. Після заяви ґубернатора Гофмана, що страчення Гавптмана пересуне на 30 днів, ґенеральний ґубернатор Віленц заявив, що ця проволока дає засудженому бодай три місяці життя, бо суддя Тренчард буде мусіти устійнити новий речинець екзекуції.

НЮ ДЖЕРЗІ, 17. 1. ПАТ. Ґуб. Гофман заявив, що хоче відложити екзекуцію Гавптмана востаннє, зазначуючи, що його рішення не є актом милосердя виконавчої влади. Жінка Гавптмана заявила, що є дуже щаслива. Акт відложення ґубернатор підпише щойно нині. Вістка про пересунення екзекуції негайно рознеслась серед інших вязнів, що зробили бурхливу демонстрацію, кричучи та розбиваючи двері.

Реконструкція чехословацького кабінету.

ПРАГА, 17. 1. ПАТ. Премієр Годжа заявив, що покищо у складі уряду прийде тільки до тієї зміни, що національ. соціяліст пос. Тучни буде іменований міністром почт і телеграфів, а дотеперішній міністер цього ресорту Франке — покищо міністром освіти. Міністер освіти Крчмар уступив би з уряду. Ця реконструкція кабінету є конечним наслідком вибору Бенеша за президента републики, через що національні соціялісти стратили одно місце в уряді.

Страйк французьких студентів.

ПАРИЖ, 17. 1. ПАТ. Нині на всіх факультетах зачався страйк студентів. Частина слухачів прийшла на виклади, що відбуваються під охороною поліції, яка обсадила всі виходи. Збори студентів розпорошували тільки тоді, коли вони ставали за численні та утруднювали вуличний рух. У Кварті Лятен велике напруження. Дополудня не було поважніших інцидентів.

Психольоґічна реакція.

Львів, 17. січня 1936.

Коли 30. липня 1930. року був під Бібркою напад на почтовий амбуланс, при якому згинув молодий український студент, українська прилюдна опінія захвилювалась. Виявлення при цьому факту, що революційне підпілля старалось оцінювати леґальну і надзвичайно для національного виховання молоді позитивну організацію „Пласту", лаґідно з цього приводу на взагалі „Пласт" і розвязання його те схвилювання поглибило. Колиж показалось, що напад під Бібркою був лише гаслом до акції масових підпалів, коли почали горіти стирти і коли в черги до тієї акції примазались найріжнородніші елементи, особливо асекураційна спекуляція, — українське громадянство було добряче збентежене. Ділялось це у передвиборчому часі, — у політично найгіршому часі, що його можна було придумати; ініціятори тієї акції не взяли під увагу, що український селянин, побожно привязаний до землі і її плодів, болюче відчуває, коли взагалі „хліб горить" — байдуже: у нього, чи в його сусіда хочби навіть посвареного. Словом, первісне схвилювання і збентеження перетворилося в отверте обурення, яке знайшло вислів у становищі всіх організованих партійних чинників, у голосах преси. ОУН тоді „лежала", настрої мас звернулися проти неї так яскраво і так рішуче, що здавалося, прийшов її остаточний кінець. І враз прийшла — „пацифікація". В настроях мас настала несподівана реакція. Про ОУН тоді вже ніхто не говорив. Створився єдиний національний фронт без ріжниці політичного світогляду, без ріжниці віку й темпераменту. Психольоґічну реакцію скапіталізувала — ОУН. Тоді теж, здаєтьcя вперше, масово поплили щедрі датки заморської еміґрації на цілі українського підпілля, а його висланники так знаменито використовували той настроєвий момент, що на американських вічах виголошували просто „привіти від братів в окопів під Львовом"!...

...30. листопада 1932. р. сколівся напад на почту у Городку. Знову у політично фатальному моменті, серед польсько-жидівських подій, і знову при залишенні на місці трупів, з того двох українських хлопців. Прийшов наглий суд, який виявив подробиці для ОУН розторощуючі: фатальний вибір місця для революційної демонстрації, фатальну орґанізацію, страшний людський матеріял (Жураківський), легкодушне марнотравство людської крови, взагалі повне політичне й організаційне безголовя в організації, що орудує зброєю. Українська преса на чолі з „Ділом" гостро виступила проти того акту, заповідаючи послідовну кампанію. Чекала тільки на кінець наглого суду. Той кінець прийшов, а з ним присуди смерти. Очевидно: коли підсудним доказали понад усякий сумнів напад зі зброєю в руках та убивство поліціянта, тоді було сподіватися іншо

-о присуду. Але ціла низка моментів на самому процесі (головно виявлення трагічної сцени у Верині над Дністром) вплинула на те, що ввесь загал своїми почуваннями підтримував прохання оборонців помилувати засуджениців. Наскільки той настрій був сильний, вказував на це відгук в деяких поважних польських колах, ба навіть конкретна інтервенція гурту колишніх польських боєвиків. Але внесок на помилування був відкинений і — в настроях українських мас прийшла гостра реакція. Ті самі люди, сірі громадяни, читачі часопису, які ще кілька днів тому приходили до редакції *домагатися* статтей проти ОУН, — тепер булиб побили смільчака, що зважився би писати таке, а часопис збойкотувалиб. Може і дивно — але так було.

І коли в обороні екзекуції Біласа й Данилишина на соймовій трибуні виступив чільний діяч санаційного табору, посол ББ адвокат Пасхальський, вживаючи аргументу, що польська держава не має потреби церемонитися з українськими фанатиками, коли не церемониться і з польськими, — покликуючись на Елігія Невядомського, — та закидаючи українцям, що вони прикладають „сентиментальну пастку", то автор цих рядків дозволив собі відповісти тоді п. Пасхальському на сторінках польської преси: що аналогія може бути тільки формально-правна, але нема ніякої аналогії політичної, бо „екзекуція Невядомського була з погляду санації польських внутрішніх відносин *доцільна*, а екзекуція Данилишина з погляду польсько-українських відносин — *недоцільна*". „...Якщо п. мец. Пасхальський (писали ми тоді) вважає настрої і бажання суспільних мас „сентиментальною пасткою", то він безумовно є з собою в порядку. Але коли *психольогічний момент* будемо трактувати як одну із підставових і головних передумовин взагалі всілякої політики та особливо національної політики держави, то найфатальнішою пасткою є критерія правної формалістики, яка той політично-психольогічний момент закриває..."

Вправді історія *не* повторюється, але існують історичні *анальогії*. І хоч міністер Бек слушно вписав (передучора на закордонній комісії сойму), коли ставить під знак запиту практичну вартість політичних прецеденсів, — проте історичні прецеденси таки існують. І мимохіть пригадуються ті анальогії, коли читаємо нпр. палке оправдування варшавського присуду, з яким п. Кавалковський виступає у „Ґазеті Польскій", чи п. Рубель або інший кур'єрковий публіцист в „ІКЦ": річ тут абсолютно не в тому, чи „справедливість перемогла", річ тільки й виключно у моменті *політичної доцільности, единому* моменті, який рішає: чи якийнебудь акт, що відбувається у політичній практиці, є добрий чи ні.

Варшавський процес доставив чимало аргументів проти ОУН: маємо на увазі не польський суд, а українське громадянство. Безглуздя масовости, провал конспірації, невідповідний людський матеріял, стріляння власних таки земляків на підставі голого підозріння у зраді, користування терором для терору, а не для політичної демонстрації і т. д. і т. д., — безліч моментів складалося на те, що ми отверто ствердили, що біланс того процесу для ОУН негативний. І мали на увазі розвивати цю думку далі. І настрої українського громадянства підчас варшавського процесу були для революційного підпілля — делікатно кажучи — дуже невеселі. І прийшов присуд. І з присудом прийшла психольогічна реакція. Чи це значить, що настрої змінились у користь революційного підпілля? Далеко ні, але — нема нині місця взагалі про те підпілля і про все, що з ним зв'язане, писати ні говорити. Думки зайняті чимсь іншим — не організацією, а виключно **тими 12-ти молодими одиницями**. Психольогічна реакція зовсім зрозуміла: громадянство раптом утратило почуття, що це йде боротьба держави з ворожою їй організацією, зате залишилось почуття, що потерпіло 12 слабих одиниць. І завжди так є, що масовий інстинкт є по стороні — слабого. (Який чудовий приклад на підході світової опінії до італьо-абісинського спору).

Чи добре є, що польська національна політика раз-у-раз нехтує психольогічний момент, що не бере під увагу українських громадських настроїв, українського специфічного вразливого і чуттєвого ґрунту, який має всі підстави бути вразливим і чуттєвим? Польська сторона постійно домагається від українського проводу, від української преси, щоб впливали на рідні маси, щоб учили їх думати розумовими категоріями, щоб притуплювали їх емоціональне перечулення та щоб ми, українські політики і публіцисти, розуміли одночасно вразливість і настроєвість польського громадянства, яке треба щойно „перевиховати". Чи в такому разі ми не маємо права вимагати, щоб польські вирішні чинники не творили актів, які мусять поглиблювати українську вразливість і мусять загороджувати дорогу — холодному розумові?!

І. Кедрин.

*) „Елігій Невядомський і Дмитро Данилишин". „Замість відповіди п. мец. Пасхальському". „Бюлетин Польсько-Український" за березень 1933.

„України ніхто не переможе".

На останньому засіданні центрального виконавчого комітету СССР виступив з рефератом про економічний плян на 1936. рік „таваріщ" Межлаук, предсідник Держпляну.

На основі даних Межлаука загальна вартість промислового виробництва усього СССР обчислена на 81 міліярдів рублів (в 1935. р. було тільки 66 міл.). Торговельний оборот осягне 100 міліярд. (в 1935. р. тільки 80 міліярд.) Продукція вугілля винесе 135 мілїонів тон, нафти 30 міл., заліза 14 міл., сталі 16 міл. і міди 110.00 тон. Мають випродукувати 161.000 авт, 154.000 тракторів і 610 тисяч комбайнів, 110 міл. тон збіжа і т. п. Число робітників зросте у 1936. р. до 25 мільйонів (себто на 1 міл. більше ніж у 1935. р.), які дістануть 63 міліярди заробітньої плати.

Після реферату відбулася дискусія, в якій промовці висловлювали готовість всіма силами підтримати внутрішню політику СССР. Засідання закінчилось великою промовою Любченка, предсідника української ради народніх комісарів.

Любченко погрожував зовнішнім ворогам „що острять зуби на Україну" та висловив переконання, що „Україну, яка має такого ґеніяльного вождя як Сталін, не в силі ніхто перемогти".

З польської преси.

До становища польської преси у варшавськім процесі.

Як подає консервативний *„Час"*, якась пані З. К., польська поміщиця з „кресів", застановляючись над тим, чим ріжняться українські терористи від героїв Бездан, знайшла такий критерій: „Існує одна велика ріжниця, а саме інтервенція чужого гроша. Це зменшує драматичність справи до нулі, це робить з боєвиків сліпе знаряддя в скритих руках, бо мутить аж до дна чистоту і велич жертви молодости й життя, вводить чинник перекупства і найму". Ніхто з українців не реаґував на вибрик нікому невідомої особи, тим більше, що ціла статія її надзвичайно беззмістовна своїм політичним змістом.

Але ось *„Ґазета Польска"* з 15. І. приносить статтю п. А. Кавалковського під наголовком „Після присуду". Рішуче здистансував п. Кавалковський паню З. К. Ось що він пише: „З багатого судового матеріялу виринув образ неправдоподібної моральної гидоти, що сповита у випари крови та позбавлена нормальних людських почувань і всякого стриму — розуму і чести. Коли ми, поляки, читаючи звіти з судової розправи, здріґались з обридження до морального багна, в якому загрузла орґанізація українських націоналістів, то якуж траґедію мусіло переживати українське громадянство, яке мало нераз оману, що чейже в підставах діяльности ОУН мусять істнувати якісь ідеалістичні мотиви". Згідно з тим автор твердить далі, що „українська боєва орґанізація виконує службу платної аґентури, що узалежнена від неукраїнських диспозиційних осередків, а... частина членів ОУН навчилася вже трактувати вбивство, як звичайне ремесло". Отже — на думку А. Кавалковського — як мара розвіялась думка про ідейні мотиви діяльности ОУН.

*

А тепер перенесімся на інший бігун. *„Час"* (з 13. І.) помістив статтю К. Прушинського у відповідь на цитовану статтю пані З. К. Між іншим автор так відповідає пані З. К.: „Шкода, що пані З. К. не чула про поїздку Йосифа Пілсудського до Японії та про ціль тієї поїздки до чужої держави, яка воювала з Росією. Шкода, що не памятає про те, що остаточно і великопольське повстання по битві під Єною не відбулось без чужої помочі... Наполеона, а неодно польське повстання рахувало або чекало тільки на чужу допомогу. Ми з тієї рації не уважали їх за наємників... Віра в те, що незалежницький рух, польський, італійський чи інший, діставали поміч виключно з Неба, була би остаточно одним з проявів політичної наївности. На жаль, для пані З. К. ця „загранична поміч", що її дістали українці, вистарчає, щоб обвинувачених з останнього процесу назвати „перекупленими наємниками". Не знаю, чи пані З. К. зважила тягар цього обвинувачення, що його так легко кидає в лице людям, перед якими стоїть — може бути — шибениця. Не знаю, чи застановилась вона над ціною, за яку перекуплено і винайнято цих платних розбишак. Вбивники — згода. Є це безсумнівно — вбивники. Злочинці — згідно з нашими поняттями безсумнівно злочинці. Але навіть убивників і злочинців відпроваджує до місця страти чи кари мовчанка осуду. Образа тут найменше на місці і вона принаймні не лежить у ніякій польській традиції".

К. Прушинський не одинокий у культурно людському та благородному підході до траґедії української молоді. Ще передтим вся українська преса з признанням відмічувала виступи *„Роботніка"* та особливо молодих польських радикалів-народовців. Редактор *„Просто з мосту"* п. С. Пясецький, як відомо, висловив знаменну опінію про українських націоналістів, що її ще раз слід пригадати: „Хочби українських націоналістів уважати за горстку, то напняття жертвенности, посвяти і геройства тієї горстки безсумнівно таке велике, що його вистарчить не тільки до відродження, але навіть на отворення народу".

*

К. Мацкевіч у виленському „Слові" пише між іншим: „Варшавський процес був драмою, а не плиткою комедією... І тому тішуся, що в присуді за вбивство Перацького нема присуду смерти. „Кров є особливою мішаниною" — сказав Ґете. Не зрезиґнуємо з Червоної Руси ані з Волині, але кров є поганим засобом клеєння держави".

Не звернув, як видно, Мацкевіч уваги на те, на кілько літ вязниці засуджено обвинувачених і то всіх без винятку. А з певністю задоволення п. Мацкевіча не змінить траґічности українського політичного процесу у Варшаві та не поліпшить польсько-українських взаємин, хоч п. Мацкевичеві лежать вони на серці. П. Мацкевіч взагалі не виявляє своєї програми в розвязці української проблеми. Добре бодай і те, що розуміє необхідність її розвязки: згадує він, як граф С. Вітте сказав Олександрові III.: „Ваша цісарська високосте! Чи можете втопити якусь національність у морі?"

Значно глибший підхід до варшавського процесу **„Роботніка"**, який домагається цілковитої ревізії дотеперішньої політики супроти українців. Він слушно твердить (статтяНедзялковського з 16. І.), що досі незмінно реалізується стара ендецька політика „на знищене Русі". Цій політиці „Роботнік" протиставляє програму польського соціялізму, яка „виходить із заложення, що істнує український нарід з великими засобами творчости та свідомости. Цей нарід, як кожний інший, має право до місця під сонцем. Зрозуміння цієї правди і практичні висновки з цього є в історичнім інтересі польської держави. Ця давня суперечка двох польських політик, як нераз уже бувало, дозріває знову до зудару у великому стилі. Для нас варшавський процес ОУН був не тільки траґедією українського народу, але заразом і драмою польської державности".

Жертви праці й обовязку.

Промова Й. Е. Митрополита Шептицького до представників українських установ і організацій на ювилейному святі 16. січня 1936.

„За зроблену мені велику честь складаю сердечну подяку. Відповідь моя коротка. Я не заслужив на такі прояви зичливости, прихильности. Я був би щасливий, якщо міг би сказати, що виконав тільки свій обовязок. Та цього, думаю, не можу сказати, бо знаю, скільки мені бракує до повного виконання душпастирських обовязків.

Але коли бачу провідників і представників усіх наших центральних установ, я радий, що замість говорити про себе, свій уряд та сповнені чи несповнені свої обовязки, можу ВП. Паням, Панам і Отцям та передовсім Вам, Преосвященний, погратулювати успіхів Вашої праці. Поміж установами є одні у найтіснішому звязку з Церквою, інші в більшій або меншій мірі злучені з нами, духовними, але — можна сказати — всі ми працюємо разом, а провідною гадкою нашої праці є любов батьківщини, християнська любов ближнього. Всі працюємо для добра нашого народу. І думаю, кожний мусить признати — наші установи живуть у надзвичайно важких часах, у часах, про які і я сам місяць тому говорив, що в них ми ледви животіємо. У цих часах наші установи виявили стільки життєвої сили, що дивлячись на них, справді можна тою працею тішитися і можна з кращою думкою і ліпшою надією глядіти в будуччину. Між установами бачу і Ваші, Вп. Пані, установи, що працюють для добра найбіднішої нашої дітвори. Всі ті оселі і півоселі і захисти і захоронки і приюти і порадні і опіки — вони стільки добра роблять поміж тими маленькими і стільки Ви вкладаєте і трудів і праці і щирого материнського серця і жертв у ту покірну і тиху працю, що не можу залишити тої нагоди, щоб Вам не подякувати цілим серцем за всю ту Вашу таку жертвенну працю. Дозвольте мені і Вн, Панове, що як здисциплінований громадянин, що по силам і під Вашим проводом у ріжних товариствах та установах працюю, що зложу Вам подяку за Ваш провід. Не маю мандату дякувати у чиїмнебудь імені. Дякую сам за себе, але дякую за те, чим Ви цілому Народові і Церкві прислужилися — жертвенною працею, щирою і доброю волею та Вашим знанням. Завдяки Вам багато з наших установ світло стоїть і прегарно розвивається. До признань за дотеперішнє долучую і бажання кращого розвитку на будуче.

Перейду до праці Духовенства й до того проводу, що його Духовенство дає. Той провід називаємо загально пастируванням, пастирською працею. Це метафора подібна до тої, якої вживаємо, коли говоримо про голови товариств. Як у цій метафорі не маємо на думці монополю інтелектуальної праці для голови якогось товариства, так і в пастирському уряді чи в цій метафорі не бачимо ані тіни старшування. Метафори пастиря, як Панове пригадуєте собі, вживали від дуже давніх часів на означення проводу. Пригадую наприклад, що Гомер в Іліяді Атриду Агамемнона не називає інакше як „поймена ляон" — пастирем народів, начальним вождом армії, зложеної з ріжних народів, де кожний із них мав свого вожда. Але Гомер не називає нікого з них — пастирем народів. Щоб іще виразніше слову „пастир" дати якнайбільш абстрактне значіння провідника, греки говорили про пастирів кораблів „поймен наон" (у Софокля), ба навіть про пастирів возів „поймен охон" (Айсхиль). Та сама метафора є і в староеврейській літературі. Пророки називали пастирями всіх провідників ізраїльського народу, себто і священиків і царів і суддів і пророків, але докладніше як Гомер розріжняли обовязки пастиря і виконування цього уряду.

Коли ж Ісус Христос ужив того слова, вже метафору розтягнув на ріжні обовязки пастиря і поміж тими обовязками натиск положив на головний обовязок — класти душу-життя за овечки, і в тому метафора розтягнена. Такою вона перейшла у християнську літературу і в практику християнського чи церковного життя. Класти душу за братів, за ближніх, цей головний обовязок пастиря був у Євангелії представлений як обовязок усіх. „І Ви всі повинні" — казали Апостоли. Практика християнської любови поволі ту спершу чисто християнську прикмету розтягала, сказатиб, і на ті сфери, що Євангелії були майже чужі, і люди вчилися чимраз більше й більше оцінювати те, що Христос таким ярким словом висказав, а що в суті річи є тою жертвенністю праці, яку я перед хвилиною, Вп. Пані і Панове, поливляв. Бо душу свою кладе за братів не тільки той, що кров проливає, але і той, що життя своє кладе в службу, у працю для братів, для ближніх.

У тому світлі, дозвольте, що пригляну́ся на пастирування Духовенства. Нашою задачею, метою цілої нашої праці є — людей по змозі всіх зробити ліпшими і щасливішими, довести їх усіх до вічного спасення, а тимчасом пхнути їх вперед на дорозі правди і добра. І в Ваших обовязках, Вп. Пані і Панове, знаєте таке положення, велич праці, високі завдання, що просто неначе Гімаляї стоять на нашій дорозі. Чоловік каже собі, що треба ту велику гору перенести, і не має сили. І щоб це виконати — нігтями, пазурами, пальцями хворої руки чоловік хапається гранітної скелі і зубами кусає, щоб її скрушити, розбити в кусники і викопати собі в середині скелі дорогу крізь скелю: **щоб гору на рамена брати і двигнути її з місця.** Хтож тих Гімаляїв на дорозі не знає? Хтож не знає зусиль, щоб двигнути гору? Ще до того і в Євангелії ідеалом поставлено перенесення гори, і то ідеалом, що відповідає не найвищій мірі могучости та сили, а що відповідає найменшій мірі — того, що у християнстві є початком і основою віри — зерения гірчиці.

Та як знаєте такі гори, так само знаєте і те, що одно може їх порушити, а ним є жертва життя. Так як знаєте гори, що їх треба пересунути, так само знаєте і ті хвилини, в яких життя віддати для справи стає таким обовязком, таким імперативом, що і найбільший боягуз прийме смерть і радо життя віддасть. Бо як цього не зробить, уже не може показатися поміж людьми. Не тільки геройська відвага, але й часами страх і стид є причиною геройського діла. Таким є положення капітана на потопаючому кораблі. Він мусить до останньої хвилини витривати на становищі, бо не сміє рятувати життя, як довго хоч одно життя на кораблі не є забезпечене. А якщо того обовязку не сповнить, або якщо доля таке принесе, що він хочби випадково врятувався, коли інші з його корабля погибли, — він до смерти вважає це за найбільше нещастя, яке могло на нього впасти, і не сміє людям з очі поднивитися.

Наша історія, хочби лише з останніх двацяти літ, знає неодну хвилину, що рівнялася розбиттю корабля. І кожний з нас знає і те, що історія над нами пересувається з тим докором на устах: **І ти ще живеш?!**

Зачнім від початку світової війни. Уся наша молодь у рядах армій і від першої днини безмилосерна коса смерти починає класти їх покосами. Щоб тільки про свої переживання згадати, пригадую молодців у 20, 19, 18-ім році життя мені близьких, моїх вихованців, питомців наших шкіл, наших бурс, що густими рядами йшли в обійми смерти, йшли складаючи жертву зі свого життя, хоч може й не боролися за свою справу. Йшли з послуху Божій волі. Досить, що сотки їх і тисячі кров проливали і кожний із нас питав себе: Чому не я, чому мені не вільно хочби в перших рядах життя покласти? Відтак прийшли ті страшні евакуації, і засуди воєнних судів, і екзекуції без судів, табори полонених тут, табори інтернованих там, і діти розлучені з батьками і безконечні страждання цілого народу, та передусім тих молодих, що мусіли життя своє віддати, і віддавали — видавалося — намарне. А потім прийшли **Листопадові Дні,** і бої, і перехід нашої Армії за Збруч, і „трикутник смерти", і лунав над нами докір історії, і ми самі себе питали: **І ти ще живеш?!** І бої з большевиками, бої з Денікіном, і неволя, і знову табори полонених та інтернованих і голод на Україні, і раз, і другий раз, і третій, і знову суди і засуди... **І ти ще живеш?!**

Що серед таких відносин спомини душпастиря невеселі та тим сумніші, чим довші, це здається ясне. Але ось вартує і досвід таких часів і наука таких часів. Ось хочби для Вас, Дорогі Питомці! Бачите, скільки і які жертви принесла молодь, Ваші попередники, на кілька літ старші від Вас. Ви бачите, що ось хочби тепер в італійській війні творяться батальйони молодих людей, що при першій нагоді з торпедою чи з бомбою у руках кидаються з аероплану на певну смерть для ідеї, *хоч та ідея не є ідеалом ані справедливости ані любови.* Ви бачите, як ось і ті Пані і ті Панове з пожертвуванням і часу і майна і сил працюють у своїх установах: і з богословії знаєте, що класти душу за братів — це обовязок християнина, як обовязком душпастиря є класти душу за своїх вірних. Є обовязком, себто не є християнським душпастирем той, що не кладе душі, що не проливає своєї крови. Час, у якому в Семинарії приготовляєтеся до праці, має Вам служити на те, щоб навчитися *працею кров проливати,* боротьбою зі собою самими, боротьбою зі своїми пристрастями, боротьбою зі злом, сердечним бажанням добра. Щоб ті гори перенести, треба многочисленних жертв, треба хочби лиш жертв волі і заміру, щоб осягнути ті цілі душпастирської праці, що їх вказують Христові ідеали. Коли всі, кожний на своїм становищі, так жертвенно працюють, коли й Ви, Дорогі, день у день приступаєте до тої школи жертви, якою є Пресвята Евхаристія — навчіться, як колись буде Вашим обовязком поступати, працювати. Нехай не буде можна примінити до наших обставин того страшного вискаву св. Письма: *„Пастирі Ізраїля самих себе пасоша"!* Їх ідеалом замість спасти нарід, спасти себе. Нехай ніхто з Вас не діждеться того страшного для недбалого душпастиря засуду: *„Він згине, але крови його буду домагатися з твоїх рук".*

Час скінчити. Вп. Панство простіть, що я трохи розговорився і прийміть ще раз найсердечнішу мою подяку за Вашу прихильність, за Вашу зичливість, за всі Ваші праці. Дякую Вам, Преосвященний, що Ви піднялися труду нинішньої промови і за тепле серце і щиру зичливість, і Вам, Вп. Пане Сенаторе, дякую за високу честь, яку Ви мені зробили такими глибокими і такими для мене зичливими словами.

Боюся, що моя промова випала може занадто песимістично чи занадто сумно, хоч думаю, що не сумно тоді, коли понад усіми бурями і завірюхами, які передбачуємо, все таки ясна перед нами будуччина. Ясна, бо справи, для яких нарід жертви складає, і народи, які мають людей посвяти, *такі справи і такі народи марно не пропадають.* Тому в Бозі надія, що найдуться поміж молодими, поміж Вами, Дорогі Питомці, люди, що всеціло посвятяться, що дійсно кров проллють, що підуть тими дорогами, про які говорю, що, на жаль, ними я не вмію йти.

Най Вам Бог, Вп. Пані, Панове, Отці і Питомці благословить і нехай благословить Ваші труди і Ваші праці у всіх напрямках громадянської праці, в яких стараєтеся добути для українського народу кращу будуччину!

Студенти бойкотують професора.

Парисыка Сорбона (університет) стала́ся у звязку з італьо-абісинським конфліктом ареною інцидентів, яких не було від часів ген. Буланже, себто більш 60 років. Студенти правничого факультету проголосили бойкот проф. Жезу, відомого знавця міжнародного права, за те, що він виступав на зборах Союзу Народів як заступник Абісинії та вимагав якнайскоршого вжиття санкцій проти Італії. Від цього часу професор не може показатися на катедрі без того, щоб на нього не посипався цілий дощ предметів, з яких гнилі овочі ще найбільше приємні. Всі зусилля сенату, який звертався до студентів, не привели ні до чого і факультет зачинено на невідомий час. З цього приводу відомий французький публіцист Леон Доде, провідник королівської партії у Франції, написав цікаву статтю, в якій зазначує, що за його студентських часів, себто 60 років тому, були на університеті подібні заворушення, але з цілком протилежного приводу. Тоді майже всі студенти належали до лівих угрупувань і підчас буланжистської справи обкидали гнилими овочами правих професорів. Тепер майже всі студенти належать до правих організацій та поступають таксамо з лівими професорами. Цей конфлікт може набрати великого розголосу, бо інші факультети вирішили підтримати товаришів.

Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками.

Промова Рузвельта та її відгомін в Італії.

Промова Рузвельта на інавгураційному засіданні конгресу, викликала в Італії живий відгомін невдоволення. Головно те місце, де Рузвельт говорить, що „мир і добру волю світу нарушують лише 10 до 15 відсотків населення світу“ і що „мир загрожений кількома, а не багатьома; загрожений тими, які хотять верховодити. Маємо докази, що автократизм у міжнародніх справах загрожує мирові...“

Щодо автократизму, то в італійській пресі появилися гострі передовиці на тему, що Рузвельт мішається у шеєвої оправи; що він не дивиться на автократизм як на явище, що є „конечністю національного і суспільного нового устрою, нового духа і економії, які є більше вдатні витрівати напір автентичних „суприматій“ правдивих імперіялізмів, що ховаються під покришкою демократії“. („Іль Джіорнале д' Італія“ 7. І. 1936.). Закидають там Рузвельтові, що він у данному випадку поступив некорисно. Пригадується йому, що першою причиною кризи в Европі є те, що Америка спинила виїзд емігрантів з Европи до себе. Автор статі доказує, що земних багацтв має найбільше Америка з усіх держав світу і кінчить її так: „Лишається ще сказати, що ця спроба Рузвельта інтервеніювати в справах Европи і Ліги Націй є передуступом до того, щоб Европа чи інші континенти інтервеніювали у справах Америки“.

Зупинитися варто ще й над тим місцем, яке торкається нас: що в Европі лиш 10—15 відс. населення є невдоволене теперішнім станом річей. І обговорюючи цю справу автор передовиці в римському щоденнику „Іль Месаджеро“ (з 7. І. ц. р.) каже таке: *„А чи задоволені народи, що живуть у Росії? Чи вдоволені українці, які, недавно зазнали такого жахливого голоду, замісць політичної незалежности, яку їм приобіцяно?“* Ми вумисно підкреслюємо те місце, в якому автор звертається до Рузвельта з цим болючим для нас питанням.

Либонь найбільше відчули ми політику Америки супроти Европи, яка дуже для нас вийшла на некористь. Вільсон із своїми 14 точками, серед яких була одна про самоозначення народів, кинув нас на поталу сусідів. Той самий Вільсон дав почин до такої установи як Ліга Націй, де наші оправи завсіди тратили свою вартість і опинялися в коші. І тепер Рузвельт находить невдоволених в Европі лише 10—15 прц. населення, себто: цифра, над якою сильні народи переходять до денного порядку тому, що примушують їх мовчати.

М. Заямський.

Що вартий союз зі Совітами?

Цим питанням, як подає Офінор, займається вже від довшого часу французька преса. В той час, коли одні вважають відновлення давнього франко-російського союзу за єдиний спосіб забезпечити Францію на випадок конфлікту з Німеччиною, інші наводять арґументи, що цей союз не принесе Франції нічого іншого як тільки прискорення конфлікту в центральній Европі та ослаблення інших союзних груп. Між цією жвавою полемікою звертає на себе увагу статтея ґен. Жанене, колишнього військового міністра й одного з найкращих військових авторитетів Франції.

Автор звертає найперше увагу на незаперечний факт, що боєвий рівень червоної армії годі рівняти з рівнем армії цісарської. Нема в ній ні козаків, ні литвинів, ні лотишів, які з військового погляду без порівняння ліпші ніж москалі. Щодо командування, то воно і в царській Росії стояло далеко нижче, ніж в західно-европейських арміях з огляду нижчого рівня культури мас. Большевизм не лише не підніс цієї культурности, є навпаки, понизив її, а до того винищив всі рештки бувших старшинських кадрів, що залишилися після війни. Отже з цього боку червона армія стоїть також значно нижче царської. Щодо комунікації, то про це шкода говорити. Досить прочитати совітську пресу, щоби переконатися, що транспорт знаходиться в жахливому стані і в без порівнання гіршому, ніж у часах великої війни. Щодо озброєння, то згідно з провіреними даними Совіти його не купують, а бодай не купують в потрібній кількости. Коли ж вони самі його виробляють, то воно мусить бути також жалюгідне, як і інші сов. технічні вироби. Отже лишається тільки авіяція, яка ніби то стоїть добре, але автор питає, чи не ходить тут лише про різні „батальйони смерти“ та „ударні сотні“, на які москалі такі ласі. Чи справді є всі потрібні фабрики, матеріяли, запасні частини, постачання палива та кадри фаховців, які далеко потрібніші, ніж „батальйони смерти“. А головне, каже він, я не бачу тих, хто буде кермувати армією на випадок мобілізації. Вони щезли у революційному крутіжі і досі ніхто їх не заступить. (Тут очевидно автор просто соромиться сказати, що колишній ґенеральний штаб тепер заміненний шлюсарем Ворошиловим та підстаршиною Буденним).

Таким чином не може бути сумніву, що на випадок війни з Німеччиною червона армія нічим нам не може бути корисною. Правда, на випадок, коли б і Польща виступила проти нас, совітська авіяція моглаб їй справити труднощі, але правдоподібніше, що Польща не виступить і тоді червона армія не зможе досягнути Німеччини. Але на що нам цей клопіт і це ризико, яке таке велике в порівнанні з тими неприємностями, які вони за собою тягнуть. Коротко кажучи, кінчить ґенерал, коли б підчас мого кермування в часі великої війни штабом фронту маршал Жофр мене спитав, яка моя думка про подібну армію, то я дав би лаконічну відповідь: її вартість — зеро.

„Що нам дала республика за 54 місяці?“

Правий еспанський часопис „Насіон“ помістив статтю п. з. „Що нам дала ляїстична республика за 54 місяці?“ І дає таку відповідь: 2 парляменти, 26 криз, 65 міністрів і 17 партій, які на переміну доходили до влади, 1 революцію (2.500 убитих), 7 бунтів, 9.000 страйків, 5 незатверджених буджетів, збільшення видатків на 2 міліярди песетів, 1.000 припинених в урядуванні громадських управ, 114 заборонених часописів, півтретя року „виїмкового стану“, згоріло Овієдо, знищено бібліотеку з 80.000 книжок, з вогнем пішло 200 церков, 700.000 безробітних і 100 міліонів песетів утрачених наслідком страйків

Непевне положення кабінету Ляваля.

ПАРИЖ, 17. 1. ПАТ. Не зважаючи на поважний успіх Ляваля, ситуація кабінету викликує занепокоєння, що видно у париській пресі. Загально вважають за дуже правдоподібну димісію Еріо, хіба, що прийшло би до непередбачених подій. Найцікавіше є питання, чи димісія Еріо спричинить уступлення деяких радикальних міністрів. Тільки „Пті Парізіен“ стверджує, що більшість палати заявилась за політикою внутрішнього мира та що ніхто, навіть Ляваль не міг передбачувати такої більшости.

Помер провідник індійських комуністів.

У Льондоні помер на 62-ому році життя провідник індійських комуністів Саклатвалія. Був рішучим противником Ґандія. Індійський уряд заборонив Саклатвалі вернутися до Індії.

Відгуки варшавського процесу.

Українські адвокати-оборонці склали за посередництвом „Роботніка“ подяку тим варшавським адвокатам, які „виявили їм багато сердечности і правдивого товариського тепла“. Становище частини варшавської адвокатури стає ще ясніше на тлі події, про яку була вже у нас вістка, а саме про арештування відомого польського адвоката, колишнього оборонця у процесі берестейців, *Рудзінського*, „за критику варшавського присуду“. Де і в яких обставинах та в який спосіб адв. Рудзінський допустився того проступку — ніде про це у варшавських часописах не сказано.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— **Гітлер здоровий.** Німецьке інформаційне бюро повідомляє: Поширювані закордоном поголоски про важку хворобу горла канц. Гітлера та про конечність спровадити закордонних хірургів, є безосновні. Канцлер Гітлер тішиться найкращим здоровлям. Учора виголосив годинну промову та в найближчому часі промовлятиме на багатьох великих зборах..

— **Шушніґ у Празі.** Канцлер д-р Шушніґ виїхав учора зі східного двірця до Праги, куди приїхав учора в год. 17-ій. На двірці привитав його віцеміністер закордонних справ Крофта. Вечором канцлер виголосив відчит про господарську політику Середущої Европи.

— **Протидержавна змова в литовській армії.** Авас повідомляє, що в Ковні викрили змову в армії. Змовники мали на меті арештувати президента і міністрів. Змовників арештували у хвилині, коли вони хотіли виконати свої пляни. Серед змовників є шеф авіяції. Здогадуються, що змовники є прихильниками Вальдемараса.

— **Знову довіря для уряду Ляваля.** Парляментарна ґрупа соціяльних радикалів ухвалила 62 голосами проти 20 (6 здержаних голосів) внесок пос. Шовена на недовіря для уряду. Проти тієї ухвали виступив дуже гостро голова ґрупи соціяльних радикалів пос. Дельбо. — На вчорашньому засіданні палати послів прем. Ляваль поставив квестію довіря, домагаючись такої черги інтерпеляцій, щоб над інтерпеляціями щодо справ хліборобства палата застановлялась перед іншими. Предложений урядом порядок і вотум довіря палата ухвалила більшістю 315 голосів проти 252.

— **Совіти зброяться.** Заступник комісара оборони Тухачевський виголосив підчас дискусії над буджетом Совітів промову, в якій мотивував збільшення військового буджету СССР. Тухачевський присвятив велику частину своєї промови зясуванню німецьких і японських зброєнь, які окреслив, як величезні й горячкові у всіх ділянках. Ситуація витворена через ці зброєння змушує Совіти поважно розглянути військові розпорядки. Треба приняти засаду конечности та приготовити одночасно оборону, вповні від себе незалежну на двох фронтах, віддалених один від одного на 10.000 км.

— **Ревізита б. німецьких комбатантів у Льондоні.** Німецьке інформаційне бюро подає, що 19 ц. м. приїде до Льондону делеґація колишніх німецьких комбатантів, щоб ревізитувати делеґацію Британського леґіону, що була в Німеччині в липні мин. року.

— **Буджет СССР ухвалений.** Агенція Тасс повідомляє, що Ц.В.К. СССР одночасно ухвалив буджет на 1936 р. Після ухвалення буджету звітову промову виголосив народній комісар споживчого промислу Мікоян.

— **Не було британського демаршу у прем. Ляваля.** Авас повідомляє: Міністерство закордонних справ рішуче заперечує вістку париської преси, будьтоби британський амбасадор склав демарш у прем. Ляваля, намагаючись довідатись про наміри французького уряду щодо французько-совітського договору. Ніякого такого демаршу не було.

Мотиви присуду у варшавському процесі.

Нині подаємо за ПАТ-ом докінчення тексту мотивів присуду.

ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДГАЙНОГО І МАЛЮЦИ.

Ролю підс. Богдана Підгайного — заявив предсідник — обговорено вже частинно пізніше тому, що вона тісно вяжеться з діяльністю підс. Степана Бандери. Підс. Підгайний признав факт, що віддав під прикази Бандери бойовика зі свого відділу Гриця Мацейка і передав теж Бандері револьвер марки „Гішпан" кал. 7.65 мм. Одначе підс. Підгайний запевняв, що нічого не знав про вбивство мін. Перацького, бо Бандера зберігав усе те в найбільшій тайні. Суд не повірив виясненням підс. Підгайного. Зі справи виходить, що Бандера вдержував тісний контакт з Підгайним, який займав в ОУН високе становище. Підгайний сам признає, що був втаємничений у справу замаху на Якова Бачинського і підготовляв замах на підком. Кособудського. Словом, годі припустити, щоби Бандера забираючи Мацейка з боевого відділу натякнув лише Підгайному про якусь поважнішу „роботу" і не обговорив з ним основно цілої справи хочби у звязку з питанням, чи Мацейко взагалі надається до такої справи на невідомім собі терені. Правильність тих висновків стверджують ще інші дані. Підс. Малюца зізнав, що в травні 1934 р. з доручення Бандери звів Підгайного з Миколою Лебедем. Тому що Лебедь уже тоді мав доручення зорганізувати замах на мін. Перацького, зі зізнань Малюци виходить, що Підгайний стрінувся з Лебедем, щоб обговорити підготову до атентату. Другою обставиною, яка вказує, що Підгайний був втаємничений у справу атентату на мін. Перацького це зізнання Мигаля, що він на доручення Підгайного вислав до Варшави 8. червня 1934 р. на адресу Любомира Сваричевського—Лебедя „Век Нови" з вісткою про побут мін. Перацького у Галичині. Коли підс. Підгайний знав де і під яким прізвищем перебуває підс. Лебедь, який цікавився вісткою про подорож мін. Перацького, то у звязку з усіми обставинами справи можна прийти до висновку, що він був втаємничений у плян замаху. Тому поодинокі вчинки, які мають звязок з убивством, слід приняти за свідому допомогу до вбивства.

Про підс. Малюцу вже теж згадувалось у звязку з убивством 15 червня 1934 р. Іван Малюца признав, що поповнив усі вчинки, які закидає йому акт обвинувачення (крім вислання одної з двох грошевих посилок під адресою Лебедя—Дацка). Одначе він запевняв, що він не знав про плян атентату на мін. Перацького і поодинокі вчинки виконав не знаючи, що вони призначені до переведення цього атентату. Ці запевнення Малюци суперечать його власним виясненням про те, що знав від Лебедя про „боєву розвідку" у Варшаві. Тоді теж Лебедь назвав йому кілька прізвищ членів польського уряду, за якими слідкує. До того слід памятати, що Лебедь не був звичайним членом ОУН, не був виконавцем своїх зверхників, але був членом краєвої екзекутиви і як організаційний референт стояв у тіснім звязку з краєвим провідником Степаном Бандерою. Годі припускати, щоби Бандера не поінформував свого найближчого співробітника чого має стрінутися з Лебедем у Варшаві і навіщо має передати йому деякі вказівки, з якою метою має організувати захисти і з якою метою має звести Лебедя з Підгайним. Таку можливість слід відкинути як зовсім неправдоподібну і тому суд приняв, що підс. Іван Малюца свідомо допомагав у виконанні злочину вбивства мін. Перацького.

ЗА ВЛЕКШЕННЯ ВТЕЧІ МАЦЕЙКОВІ.

Підсудних Якова Чорнія, Евгена Качмарського, Романа Мигаля, Катерину Зарицьку і Ярослава Рака притягнено до відповідальности за свідоме влекшення утечі Грицеві Мацейкові, щоб оминути відповідальности. Без трудностів вдалось устійнити фактичні обставини щодо закидів акту обвинувачення під адресою тих підсудних. Підсудні признали ці обставини у слідстві крім кількох дрібних подробиць. Одначе коли підсудні Мигаль і Качмарський признались, що знали про те, що Мацейко є вбивником мін. Перацького і влекшували йому організаційні стрічі, давали гроші і зброю — то підсудні Чорній, Зарицька і Рак признаючи на загал факти заявили, що не знали, наче би мали до діла з убивником мін. Перацького.

Гриць Мацейко прибув з Варшави до Люблина 15. червня 1934. р. вечором або теж чергового дня. Тоді увага населення цілої Польщі звернулась на атентат і прихід до Чорнія невідомого молодого українця без плаща і без капелюха мусів викликати у Чорнія здогад, що ця візита стоїть у звязку зі злочинним атентатом. Але сама свідомість у Чорнія не викликувала би ще карної відповідальности, якби не факт, що саме в Чорнія зорганізував Малюца ще передтим захист для таких проступників як Мацейко. Чорній знав, до якої цілі призначене його помешкання, згодився на це та обговорив з Малюцою гасло і відповідь „булан верхи", яким Мацейко безсумнівно покористувався.

Тому то стає ясним, що Чорній знав про те, що мужчина, який шукав у нього захисту був справником, або співучасником убивства мін. Перацького.

ПРОГУЛЬКА В ГОРИ.

Підсудні Катруся Зарицька та Ярослав Рак з Вірою Свєнціцькою і мужчиною з псевдонімом „Богдан" (зі зізнань Малюци і з розпізнання Зарицькою на фотографії виходить, що це був Мацейко) вибралися 5. серпня 1934. р. на прогульку з пансіону Зарицьких в Ямнім у напрямі чехословацького кордону до Ясіня. По дорозі Ярослав Рак і „Богдан" відлучилися і — як про це зізнали Зарицька і Рак — пішли у напрямі кордону. По кількох годинах Ярослав Рак вернувся сам і заявив, що „Богдан" перейшов кордон, бо стрівся з якимсь мужчиною і вже не вернувся. На характер цієї прогульки кидають деяке світло зізнання підс. Івана Малюци. Гриць Мацейко був під опікою Малюци і його завданням було перевести Мацейка за кордон. Малюца зізнає, що 29. липня 1934. р. розмовляв в Ясіні з визначним діячем ОУН у Чехословаччині з Ярославом Барановським і він рішив, що прийме сам особисте Гриця Мацейка в Ясіні 5. серпня 1934. р. Переведення Мацейка через кордон доручено передати Ракові. Виконуючи цей плян Малюца доручив Ракові поїхати до Ямного, де на двірці 4. серпня вечором мав зустрінутись з відомим собі мужчиною, якого треба перевести через кордон і віддати в руки Барановського. Хоч Малюца запевнював, що не втаємничував ні Рака ні Зарицької, що тим мужчиною є вбивник мін. Перацького, але це не згоджується з правдою. Бож годі навіть припустити, щоби Малюца не поперадив Рака та Зарицької про це важне завдання і про відповідальність за його невиконання. Тим більше, що і Рак і Зарицька були членами ОУН, яким доручували важні конспіративні завдання. Крім того за тим фактом, що Рак і Зарицька знали, що перевели Мацейка через кордон, промовляє ще й те, що обоє підсудні спершу відпекувались від якогонебудь звязку з цією справою. Опісля признали деякі факти, складали неправдиві вияснення щодо деяких подробиць. Підс. Рак заперечив, будьто би дістав якінебудь доручення від Малюци і взагалі з ним не бачився від 31. липня до 4. серпня 1934. р. Все те доказує, що обоє підсудні Зарицька і Рак знали, що мають перевести через кордон якогось проступника, тому, що його переслідує влада.

Тому то суд приняв, що Чорній, Качмарський, Мигаль, Зарицька і Рак свідомо допомогли Грицеві Мацейкові втечи перед карною відповідальністю за вбивство мін. Перацького, себто допустились провини зі ст. 148. § 1. к. з.

Чому суд вимірив такі кари ?

При вимірі кар суд виходив з таких засновків: За саму участь в ОУН слід строго карати тому, що організація змагає відорвати полудневосхідні воєвідства від Польщі і з уваги на методи, якими послугується ОУН. Слід підкреслити, що характер ОУН, її методи і взагалі моральне обличчя є загально відомі і кожний, хто вступає до цієї організації — знає про них. Підсудні, крім Чорнія займали визначні становища, деякі самі надавали тон і напрям цілій організації у Польщі. Всі крім Рака і Чорнія брали безпосередню або посередню участь у злочинах, які поповнило ОУН. З цих причин вимір кари зі статтей 97 § 1. к. з. мусів бути високий.

Щож торкається вбивства мін. Перацького, суд взяв під увагу при вимірі кари те, що справники атентату вбили високого держ. достойника. Всі підс., яким доказано участь у цьому злочині, ділали з розмислом. Довга підготова, слідкування і саме вбивство, яке виконано холоднокровно, доказують, що в поведінці не ділали ніякі емоціональні спонуки і їх вчинки були вислідом лихого і довготревалого наміру. Якщо безпосередній справник убивства повинен понести найвищу кару, то ця кара повинна стрінути теж тих, які безпосередньо підготовляли плян і видали приказ до вбивства. Поза тими загальними обставинами суд взяв під увагу щодо Бандери факт, що він був провідником організації в краю, керував усіми важнішими починами, у справі вбивства мін. Перацького був душею змови і з тих мотивів суд вимірив йому найвищу кару, кару смерти.

Підсудних Лебедя і Карпинця суд теж покарав карою смерти за участь у вбивстві мін. Перацького, бо перший з них, Лебедь, був організатором атентату, а Карпинець доставив бомби до вбивства. Розправа виявила, що Карпинець зладив теж інші бомби.

Головних помічників у вбивстві мін. Перацького, а саме головного помічника Бандери підс. Підгайного і головного помічника Карпинця суд засудив на досмертну вязницю.

Усіх згаданих підсудних суд засудив по думці ст. 97. § 1. к. з. на найвищу кару, бо всі вони займали в ОУН керуючі становища і їх діяльність була дуже шкідлива та небезпечна.

Підс. Іванові Малюці, який як член краєвої екзекутиви займав керуюче становище, суд вимірив нижчу кару тому, що щиро жалував і показався по докованні проступку.

Підс. Гнатківській суд вимірив лагіднішу кару, беручи під увагу, що на неї мав вплив підс. Лебедь.

При вимірі кари підс. Качмарському суд приняв як обтяжуючу обставину факт, що він був уже покараний 5 літною вязницею за цей самий проступок і що кару відсидів у 1933. р.

За влекшення втечі Мацейкові суд засудив підсудних на найвищу кару, себто по 5 років, по думці ст. 148. § 1. к. з.

Публичних і громадянських прав суд позбавив підсудних по думці ст. 47. § 1. к. з.

Кару смерти суд замінив на досмертну вязницю, кари вязниці до 10 років зменшив на основі амнестійного закону.

Курс для провідниць дитячих садків.

Головна Управа Рідної Школи відкриває з днем 15 лютого 1936 р. 6-тижневий курс у Львові для провідниць дитячих садків.

Прохання в справі принятття вносити до Головної Управи Рідної Школи у Львові, вул. Сикстуська 46, найдальше до 5 лютого 1936 р. До прохання долучити: метрику уродження, свідоцтво зрілости вчительської семинарії, гімназії або іншої рівнорядної школи та життєпис.

Оплата за курс 20 зол., яку треба зложити 15. лютого 1936 р. в управі курсу у Львові, вул. Городецька 95.

Головна Управа Рідної Школи.

Ширіть наш часопис!

НОВИЙ ВОЄВОДА У СТАНИСЛАВОВІ.

Воєводою у Станиславові призначений поморський віцевоєвода Ст. Стажинський, який довший час був начальником виділу безпеки у воєвідськім уряді у Львові.

—o—

ПАПА ЗАНЕДУЖАВ.

З Риму повідомляють, що папа захорів на запалення олегочної, бо хоч лікарі відраджували, взяв участь в інавгурації викладів в папській академії.

Літературна нагорода.

Дальші жертви на літературну нагороду за 1935 р. зложили: Союз українських накладень і книгарень „Львів 50 зол.; д-р Решетило, Сокаль 2 зол.; Малицькі, Шляхтинці 50 зол.; Іван Тиктор, Львів 150 зол.; Фортуна Нова, Львів 30 зол.; Мих. Терлецький, Львів 50 зол.; УНДО 50 зол.

Жертводавцям щира подяка. Ті, що декларували свої датки, а досі їх ще не зложили, повинні зложити їх негайно до Центробанку на рахунок Літературного Фонду.

В. Софронів-Левицький,
реф. літ. нагороди.

ЗМОВА СТАРШИН ПРОТИ МОНАРХІЇ В ГРЕЦІЇ.

АТЕНИ, ПАТ. Мін. війни ген. Папагос потвердив, що почалося слідство проти 26 старшин з відділу танків. Вони хотіли в жовтні виступити проти демократичної монархії, яку легально введено на основі постанови національних зборів. Тепер, ствердив міністер, в грецькій армії нема ніяких військових ліг.

МАРШАЛ БАДОЛІО УСТУПАЄ.

Льондонська преса повідомляє, що маршал Бадоліо уступить зі становища начального команданта італійської армії в Абісинії. Це становище переняв Бадоліо тому півтора місяця після уступлення маршала Де Боно.

Причиною уступлення є, мовляв, лише стан здоровля марш. Бадолія та погане підсоння, що зле впливає на стан здоровля марш. Бадолія. Марш. Бадоліо вже від довшого часу недужає на серце, а як приїхав до Абісинії, захорів уже двічі на малярію, тому лікарі поручили йому вертатися до Італії.

„Ню Кронікл" звертає увагу, що від коли марш. Бадоліо перейняв команду після марш. Де Боно положення на фронті не покращало, а навпаки погіршилося. Як наслідника марш. Бадолія називають віцеміністра війни ген. Байстрокія, ген. Граціяні, теперішнього команданта сомалійського фронту. З Риму прийшли вістки, що тамошні військові кола висувають на це становище марш. Бальба.

Є теж вістки, що зять Мусолінія Чіяно, міністер пропаганди, буде міністром закордонних справ.

ВІДНАЙШЛИ АМЕРИКАНСЬКОГО ЛЕТУНА.

СІДНЕЙ, ПАТ. Згідно з телеграмою, що її вислав командант корабля „Дісковері II", корабель робить усі старання, щоби взяти на чердак людину, яку запримітили серед полярних ледів. Корабель запримітив теж літак американського дослідника Ельсворта.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Командант корабля „Дісковері II" повідомив, що Ельсворт і Кеніон живуть і є здорові

НОВИНКИ.

— **З нагоди Свята 22. Січня** відбудуться ширші сходини Кружка ім. Ганни Барвінок з відчитом т. д-ра Ігора Лоського — у вівторок дня 21. січня 1936 р. в год. 17.30 в домівці при вул. Мохнацького 12. Гостям введеним членами Кружка — раді. — Старшина Кружка.

— **Коляди** відспіває в неділю 19. ц. м. у Преображенській церкві у Львові мішаний хор під управою Т. Купчинського в часі читаної Служби Божої після водосвяття на ринку.

— **Нова домівка Рідної Школи.** Повідомляємо, що від 1. лютого ц. р. Головна Управа Рідної Школи у Львові перенесе свої бюра до дому при вул. Сикстуській ч. 46, партер. — **Головна Управа Рідної Школи.** 1—2

— **Засідання Комісії Мови при НТШ** відбудеться в понеділок, 20. січня ц. р. в 6 год. веч. в канцелярії Т-ва. Бажана участь усіх україністів.

— **Українська ревія в Колисеї.** В неділю, 19. ц. м. в год. 12.15 відбудеться українська ревія в Колисеї при участи арт. Л. Кривіцької, М. Сабат-Свірської, Стефи Стадниківної, А. Фединяківної ім. та О. Ольського, М. Комаровського, П. Сороки, П. Лазорищука, хору ревелерсів Евгена і балету. Білети від 1—4 зол. у Союзному Базарі і в неділю від 9-тої рано при касі.

Апеляція від присуду у варшавському процесі.

150.000 зол. сягають кошти процесу.

До VIII. виділу окружного суду у Варшаві Роман Мигаль і Яросл. Карпинець надіслали письма з повідомленням, що вони заповідають апеляцію. Такі письма від інших підсудних наспіють до варшавського окружного суду мабуть нині. Кошти варшавського процесу сягають 150.000 зол. „Газета Польска" повідомляє, що апеляційна розправа засуджених у варшавському процесі відбудеться уже в травні або в червні ц. р.

— **Хто виграв на льотерії.** У нинішнім дні тягнення держ. кляс. льотерії впали виграні на такі числа: 100.000 зол. на ч. 51047. 10.000 зол. на ч. 45393 68465 81723. 5.000 зол. на ч. 4305 123513 151985. 2.000 зол. на ч. 3731 14322 14997 43206 74301 74968 133281 136134 136814 140245 143758. 1.000 зол. на ч. 8884 10440 14262 18657 19999 39813 40456 47475 58049 58285 62170 54251 67418 69189 71871 81393 81866 82237 89304 90776 92802 92941 120281 121803 147440 153048 161182 162413 165971 175653 178482 188121.

— **Дерево подешевіє.** З днем 15. ц. м. увійшла в життя нова тарифа на перевіз деревляних матеріялів залізницями. Обнижено оплати за перевіз необробленого будівельного дерева й опалу. При менших віддалях обнижку зредуковано до 25 проц. а кошти перевозу впливають значно при калькуляції деревного опалу.

— **Засудили комуністку.** Суд присяжних у Львові розглядав справу Рифки Гербстман і Хулі Бальзенбавм, обвинувачених у кольпортажі комуністичних друків. Рифку Гербстман засуджено на 6 літ вязниці, другу обвинувачену увільнено.

— **Суддя у Львові не знає нашої мови.** Дня 10 січня ц. р. відбувалася у городськім міськім суді у XXXI відділі карна розправа п. Івана Дембчевського. На розправі суддя п. Ольхава відмовився заприсягнути нашого свідка в українській мові кажучи, що по „руськи" не вміє. І такий факт непошанування мовного закону діється у Львові. Щож на це скаже зверхня влада?

— **Темні духи гуляють.** Пишуть нам: В однім гірськім селі сяніцького повіту склалась така подія: Дня 9. січня ц. р. отже в третій день Різдвяних Свят в домі, що знаний в селі з розпусти, загуділа циганська музика. На музику шнурком потягнули темні духи, що є пострахом для села, і забава готова, аж хата ходором ходить. Не помагає представлення поважних громадян, що чейже то час, коли церква забороняє гучні забави. „Ми, кажуть, маємо позволене з ґміни". Нема ради! Іду до ґміни і питаю на що позволили на танці в заборонений час. Вилупились на мене і тиць мені під ніс запрошення на забаву в Сяноці в Народнім Домі в день 3. січня ц. р. „А це — питають мене — не деморалізація?" Я остовпів. Якже це можливо? В Народнім Домі? Невжеж також „чорна сотня гуляє?" Ні! це товариство К. Л. К. До ґміни, де панують ріжні темні духи, не маю найменшої претенсії, але з Сяноком, а властиво з Т-вом К. Л. К. і Народним Домом щось не в порядку. Бо висилати запрошення на танці в заборонений церквою час і то до священиків — це не на місці. Невже в Сяноці не було тямущої людини, щоби проти цього запротестувала? — **М. Ю.**

— **Львівська хроніка.** Марії Карабан, власничці реальности при вул. Жулінського, вирвав із рук якийсь злодійчук на вулиці зарукавок, в якому находилося 200 зол. — З канцелярії адвоката д-ра Шрагля при вул. Костюшка хтось украв мужеське футро вартости 600 зол. — Арештовано аптикаря Артля при пл. Голуховських за продажу заборонених специфіків. — Поліція арештувала 14-літнього Як. Фляйшера та 12-літнього Дав. Кеслера, які крали від довшого часу килими, що їх наймички вивішували на ганках для перетріпування. Килими, нераз вартости 200 зол. продавали вони по 5 зол. — Володислав Вагнер повідомив поліцію, що з його хати з незачиненої шафи пропала біжутерія та австрійські золоті монети вартости 3.805 зол. — Злодії вкрали Алерштягові Бертольдові з хати при вул. Шпитальній 16. гардеробу вартости 640 зол.

— **Душегубство на селі.** У Стинаві Вишній біля Сколього хтось стріляв вечором крізь вікно до 28-літнього господаря Михайла Сенева і вбив його на місці. Арештовано одного сусіда, що часто йому відгрожувався.

— **Втікав до Абісинії.** Син емеритованого підстаршини поліції в Обертині 15-літній Данило Слічак, ученик III гімн. кляси, зложив собі 45 зол. і втік з дому, щоби вступити до абісинського війська. Хлопця придержали в Бродах і відставили до батьків.

— **Вовк ухопив дитину.** До загороди господаря Владислава Сухомлинова в Михайлишках Великих на Виленщині, що находиться під лісом, дістався вовк і з гуртка дітей вхопив 6-літнього хлопця, якого потягнув за кожух у ліс. Діти наробили крику і за вовком пустилася погоня із псами. На вид людей вовк пустив хлопця і втік до ліса. Хлопець не зазнав ніякого лиха, тільки сильно налякався.

— **Вуглекопам грозить втрата праці.** Переговори горішношлеських вуглевих промисловців з робітниками були безуспішні. Промисловці домагаються для себе обнижки податків, залізничих і митних тариф та спеціяльних оплат, а для робітників погіршення умов відпусток, редукції робітників, замкнення малих копалень. Колиб ці умовини приняли, втратило би працю 14.000 шахтярів і 6000 гутників. Професійні союзи домагаються 10-відсоткової підвишки платень і 6-годинної праці.

— **Концерт українських совбандуристів у Москві.** Після нового поневолення України Москвою бандура довший час вважалася контрреволюційним інструментом і щойно після „остаточного розгрому жовтоблакитного бандитизму", себто після смерти Скрипника, стало відомим, що грати на бандурі дозволено, тай то з деякими обмеженнями. Бандуру проголошено інструментом бідняків, які при його допомозі „співали пісні горя, гніву та протесту", як пишуть „Ізвестія". А тому бандуристам дозволяється співати лише пісні бідняцькі, бурлацькі, чумацькі та рекрутські, але Боже борони козацькі чи духовні. Ідучи далі назустріч народнім бажанням, совітський уряд дозволив створити на Україні „українську державну капелю бандуристів", яка з першим виступом поїхала до Москви, де грала в присутности самого Сталіна. Московські газети дуже похвалили мистецтво бандуристів, але закинули їм, що грають лише українські, а не „общесоюзні" пісні. Отже треба надіятись, що невдовзі українська державна капеля включить в свій репертуар: „Ой яблочко, куда котишся"...

— **Досліди над втомою.** В інституті фізіольогії загребського університету ствержено, що від втоми зменшується поле бачення, то значить, що чоловік обіймає зором менший простір. На цій основі збудовано новий прилад яким можна буде швидко змірити втому робітника. Прилад називається каматометер.

— **Політичне вбивство.** Як повідомляють „Ізвестія" із Мінська, вбили там начальника білоруського колхозу „Побєда", Крівлена.

— **Вінчання в альбанській королівській родині.** В королівській палаті в Тирані відбулося вінчання альбанської княжни Єнідсе з турецьким князем Абідом. Крім короля Зогу та його родини були присутні представники уряду, військовости та заграничні дипльомати. Після вінчання молода пара віділхала до порту Дураццо, звідки вибралася в дальшу подорож.

— **Рідкий випадок.** З Риму повідомляють про рідкий випадок телепатії, який стався на днях в Неаполю. Молодий залізничник Гнат Торнаторе, якого батько був тяжко хорий і находився в небезпеці життя, пішов до своєї щоденної праці і мав вирушити з льокомотивою, щоби взяти потяг. Нараз він з невідомої причини, на очах багатьох людей, впав з машини і погиб на місці. Люди, що несли його до дому, зустріли на дорозі його брата, який біг попередити його, що батько вмер. Коли перевірили години, показалося, що якраз в цю хвилину, коли він упав з льокомотиви, батько його несподівано підвівся, скрикнув його імя та упав мертвим. Справа показується настільки цікавою з наукового боку, що перевіркою її занялася королівська академія наук.

осіб виступає підчас приступу мігрени чимало нервових проявів, як нпр. миготання перед очима, темні плями в пол. виджения, подвійне видження, тремтіння кутиків уст. У пользших виступає часом болісне враження мертвоти. Першою умовиною для втихомирення такого болю є усунути особу від гомону і неспокою. Біль зменшуєть ся, якщо зажиємо кілька разів таблетки Аспірини, які можна дістати в кожній аптиці. Таблетки Аспірини поширюють кровоносні посуди, наслідком чого усувають перешкоди, які спричинюють біль. Треба звернути увагу, що Аспірина є тепер краєвим продуктом; таблетки Аспірини виробляють в Польщі точно на підставі припису Хемічних Заведень Баєр.

З театру.

Театр Ріжнородностей: „Віяльце леді Віндермір", комедія на 4 дії О. Уайльда.

44 роки має ця песа, написана льордом Парадоксом для заробітку, як і інші його комедії. Неодна думка, яку вважали колись за парадокс, навіть глум над суспільними і товариськими законами, нині вже не обурює глядача, навіть не дивує своєю оригінальністю. Навчились від Уайльда менше талановиті письменники гри слів і калембурів, і мало хто з нинішніх глядачів хоче в театрі думати над афоризмами.

Хотів Уайльд дати у своїй песі зразок поважного жарту: як виглядає часом в очах т. зв. товариської еліти жінка із поганою славою. Хто не знає мотивів поведінки людини часто може помилятись в оцінці її моральности — ось і все, показане на дотепно складеній ситуації, що може зворушувати навіть своєю сентиментальністю. І не оглянувся Уайльд, як написав зразково моральну песу, кепкуючи собі ввесь час із моралі.

Бачили ми її 20 літ тому у Львові з І. Сольською в тій самій ролі. Велика це кривда для артистки, коли майже втратила голос і змагаєть ся з віком, казати їй грати нині таку ролю. Здається, що саме для неї відновили цю песу. На те, щоб бодай частина парадоксів Уайльда віднайшла свій давній блиск, треба вести діяльог у такій песі так, щоб самі артисти брали в ньому участь.

м. р.

‡ Посмертні згадки.

Д-Р МИХАЙЛО ЛЕПКАЛЮК.

Неподівано й передчасно помер 16-го ц. м. у Галичі повітовий суддя д-р Михайло Лепкалюк, колишній сотник УГА, член культурно-освітніх установ у Галичі, людина рідких чеснот характеру, добрий громадянин і суддя, що серед неприхильних зовнішніх обставин не понизив ніколи національної чести.

Земля, яку він так любив, що доказав ділом, як старшина УГА, хай буде йому пером.

Похорони у Галичі 17-го ц. м. в полудне, після чого тлінні останки відвезуть до родинного села Косови Старого, де остаточний похорон відбудеться у неділю 19-го ц. м. в 10. год. ранку.

В. Й. П!

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ.

Свято „Просвіти" в Пасічній. Мин. неділі влаштувала чит. „Просвіти" в Пасічній під Станиславовом свято „Просвіти" з нагоди 67-ліття матірного Т-ва. На програму зложились: дуже гарна промова п. Івасютяка, хорові продукції мужеського хору „Думка", кілька деклямацій, між якими найкраще враження зробила деклямація маленького (6 літ) Федика „Я знаю за „Просвіту" і накінці інсценізація, в якій умираючий батько з вдоволенням довідується від своїх синів, що найбільшим скарбом людини є книжка, освіта. Свято було добре підготоване, так, що загальне враження зі свята дуже гарне.

Б. Л.

КАЛУЩИНА.

Оплати на брошнівській залізничці. Як довідуємося, дирекція залізниць у Львові ввела на вузькоторовій залізничці Брошнів-Осмолода й Пороги окремі оплати, досить високі, що їх побиратимуть від подорожних. Як відомо, досі подорож залізничкою була безплатна. Сумніваємося, чи ці оплати, що мають бути призначені на фонд скріплення турист. руху, у тих сторонах і так дуже слабого, дійсно до нього причиняться.

Коляда на „Р. Ш." у Калущині. Т-во „Калуський Боян", Сокіл „Зоря" й доріст заколядували в цьому році на Р. Ш. коло 250 зол. Коляду, як також гроші, добуті із розпродажі свічок та безалькогольних карт, переслано до Р. Ш. у Львові. По селах також коляду призначено на Р. Ш., при чому деякі села зібрали на ту ціль досить поважні квоти, нпр. Долпотів поверх 50 зол., Завій 36 зол. і т. д.

Театр „Заграва" у Калуші. Після майже пілорічної неприсутности загостив до Калуша симпатичний театр „Заграва" на декілька вистав. На Новий Рік (14. І.) відіграв „Добре скроєний фрак", комедію Дірігелі, чергового дня „Ой не ходи Грицю" у новій постанові. Першорядна гра артистів, добра постановка, декорації й оркестра — це все становило смачний кусок для спрагненої доброго театру публики. Вистави йдуть у салі Народн. Дому, в якій слід перевести деякі адаптації. Зокрема ж занавіса, що світить дірами, домагається заслуженої емеритури, бо цілком не причиняється до естетичнішого вигляду цієї української салі, що має бути репрезентаційною. Управа театру повинна подбати про кращий порядок на салі підчас вистав.

БІРЧА.

Велике свято „Просвіти" в Бірчі. Ще ніколи Бірчанщина не святкувала роковини оснування і праці Т-ва „Просвіта" спільно і так святочно, як 8. грудня минулого року. Хоч Бірчанщина — це один з найтемніших закутин нашого краю, однак нарід із найдальших сіл спішив того дня до Бірчі на спільне свято „Просвіти", яке влаштувала новоутворена філія „Просвіти" в Бірчі. В год. 11-ій станули священики з доокружних сіл з о. деканом І. Лебедовичем до соборної Служби Божої за кращу долю нашого народу. Святочну, до глибини душі зворушливу проповідь виголосив о. І. Філяс, завідатель Явірника Руського. По богослуженні перейшли всі до „Народнього Дому", де відбулася святочна академія у вщерть виповненій просторій салі. Академія почалася піснею: „Засяло сонце золоте", яку відспівав мішаний хор місцевої читальні під дир. о. І. Філяса. Опісля гарну промову виголосив м-р Р. Гутлевич, заохочуючи присутніх, щоби вступали в ряди борців з темнотою. В дальшому на переміну співали кілька пісень хори чит. „Просвіта" в Явірнику Руськім під дир. о. І. Філяса та в Лесні під дир. Мирона Голови, та хор чит. в Бірчі, який виконує Девидовського: „Бандура". Опісля деклямує З. Команицький: „Руїн своїх не опустім!", С. Шустакієвська: „Гей, над нами круки крачуть...", а 5-літна дівчинка „До науки" і 3-літний хлопчина „Мово рідна, слово рідне, хто вас забуває...". Захоплена публика нагороджує кожну точку програми рясними оплесками. Вкінці найбільш імпозантна точка програми, а саме інсценізація-містерія у виконанню І. Добушовської, М. Джугалової та місцевого хору. Ген далеко видніють святі гори, на яких розсівся золотоверхий Київ...; видно синій Дніпро... Близче на могилі під хрестом сидить Україна... Хвилина мовчанки і з уст України паде скорбне слово... З болем згадує той час, ту велику давну надій, підйому духа, сили, коли — здавалось — іде година, що Дніпро і могили побачуть знову козацьку славу... Простягає руки до Києва, матері наших городів... Зза сцени доходить гомін пісні: „Боже, вислухай благання...". Україна голосно кличе до Всевишнього, щоб вислухав благальну молитву зболілих сердець. Нараз на сцені явилася „Просвіта" зі смолоскипом і книжкою в руках та звернулась зі словом потіхи до України і сильним голосом взивала всіх: „Не спіть! До праці, а пропаде тьма і засяє нам сонце на ввесь світ!" З повним напруженням слідкувала публика за цим символічним образом на сцені. Свято закінчилось відспіванням національного гимну.

ЛЮБЛИН.

Гр.-кат. богослужения. В Люблині відбуваються постійно гр.-кат. богослужения. В неділі і наші свята співана Служба Божа починається в 11 год. Всякі зміни і порядок богослужень є виписані зовні на дверях церкви при вул. Зеленій. Всі українці з Люблина й околиці можуть зголошуватися зі своїми справами й болячками до голови гр.-кат. церковного комітету в неділі і свята по Службі Божій або в часі проб хору, які відбуваються постійно в суботу вечором у салі побіч церкви. На наші богослужения в Люблині повинні ходити також наші залізничники, що є хвилево та постійно на залізничій стації в Люблині, як також українці з Лемківщини, з промислового села Лосє (звід Горлиць), що перебувають хвилево в філії фабрики дегтю в Люблині, вул. Фабрична 41; далі також українці з Яворівщини, що перебувають хвилево у своїм складі забавок і виробів з дерева (з Яворівщини), які розносять по околицях Люблинщини і взагалі по цілій Холмщині. Також повинні наші заточенці знати, що в Люблині при гр.-кат. церкві гр.-кат. священик учить релігії наших дітей. Дітей, що будуть ходити на гр.-кат. науку релігії, слід записати у комітеті гр.-кат. церкви при вул. Зеленій. У Люблині істнує кружок наших пань і дає часто ріжні імпрези та забави загального характеру. У Люблині є ще одна велике недогода для гр.-кат. парохії в тому, що ця парохія не залежить від нашої матірної митрополії у Львові, але від латинського єпископа в Люблині. Це такий наслідок конкордату, до якого довів відомий Грабський, виєднавши у Римі цю залежність гр.-кат. церкви за „сокальським кордоном" від римо-католицьких єпископів.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

ДЗВОНИ, літературно-науковий журнал. Львів грудень 1935. Р. V. Ч. 12. Зміст: Б. Лепкий: Під Різдво. — Недоповлені речі. — Вибір з найновішої творчости. — Р. Дурбак: Перший грудня. — Лячерда Аедина Чоі: В Різдвяну Ніч. — Н. Королева: „Брати" Шатрон. — Є. Ю. Пеленський: Християнські елементи в новочасній західньо-европейській поезії. — Н. Кочубей: Дещо з минулого (про московську окупацію Галичини). — Дм. Кожій: Природа як момент релігійного переживання. — Хроніка. — Рецензії. — Нові книжки.

КООПЕРАТИВНА РЕСПУБЛИКА, економічно-суспільний місячник. Львів, січень 1936. Р. IX. Ч. 1. Зміст: На окраю днів. — О. Мицюк: Економічні куліси італьо-етіопської війни. — В. Доманицький: Вплив збіжевого монополю на народне господарство Чехословаччини. — Німецька споживча кооперація. — Хроніка. — З життя української кооперації. — З господарського життя. — Серед книг. — З преси і життя. — Додаток: Василь Нагірний: З моїх спогадів. Ст. 49—66.

РІДНА ШКОЛА, ілюстрований часопис для всіх. — Львів, 1. січня 1936. Р. V. Ч. 1. Зміст: Нові нагороди для Вп. Передплатників „Рідної Школи". — Святкуймо без алькоголю. — Українська Громадо! — Василь Пачовський: Щедрівка Рідній Школі. — Загальний Зїзд Рідної Школи. — Редукції працюючих жінок і учительство. — Комітети доносчиків у буковинських школах. — До Вп. Передплатників нашого журналу. — Цікава імпреза. — Важкі справи українського вчительства. — Інж. Гр. Денисенко: Український Технічно-Госп. Інститут у Подєбрадах. — Д-р В. Білинюк: Потреби й основні завдання виховання. — З життя Рідної Школи. — Бібліографія. — Ріжні вісти.

НАШ СВІТ, ілюстрований журнал літератури, мистецтва, науки. Львів, січень 1936 р. Р. VI. Ч. 1. Зміст: Петро Серпенко: Різдво. — Гр. Лущик-Муллик: Коляда. — Семен Говдій: Молоді літа. — Федір Кондратюк: О, жити, жити! — Микола Гурко: Забуду. — В. Островський: Вогнене око. — О. Цимкаловський: Волинь. — Верус: Панас Мирний. — А. Дублянський: З українцями в Вильні. — Петро Зінченко: Згадки про різдвяні обряди. — В. Павлович: „Війна і Революція". — Д-р мед. Роман Могильницький: Необхідний склад харчів. — Володар Крушевко: Назустріч. — Теофан Лебідь: З судівництва в Кремянці в XVI ст. — Смішне в житті славних. — Чуда техніки. — Про все потроху. — Розвага й гумор.

ЖИТТЯ І ПРАВО, вістник теорії і практики. Львів, грудень 1935. Р. VIII. Ч. 4. Зміст: М-р М. Барбоданс: До життя в світлі польського кодексу про зобовязання. — Д-р В. Лисий: Зниження ціни купна земельних нерухомостей. — М-р Я. Падох: Рільнича мораторія і суд. — З організаційного руху. — З карно-адміністраційної юдикатури. Компетенційний Трибунал. — Бібліографія. — Кутик мови. — З оречень Найвищого Суду. — Посмертні згадки. — З адвокатського руху. — Надіслані журнали. — Загальні Збори СУА.

ТОРГОВЛЯ І ПРОМИСЛ, ч. 2 (32) з 15. січня ц. р. Зміст: Лиха прислуга важливій справі (Методи пропаганди господарського патріотизму)...Демаркаційна лінія" — До питання змісту української господарської політики. Драчки. Вирізки з преси: Чи і дрібним провінціональним купцям потрібна станова організація? Противжидівські гасла польського купецтва (Познанський декальог). Ціни товарів мусять бути виписані. Обовязок купецтва й обовязок громадянства. Трибуна читача: Де найкраще збути цибулю (Левко). Головна Агентура „Центроторг" при СУКУП-і. Втримати підприємство не так легко. Цікава величина. Організаційні вісти. Огляд госп. преси. Ріжні вісти. Ринок і ціни. Вел. фейлетон: Інж. Деревянко: Енергія і дух співпраці у промислі (Система Лейча).

УКРАЇНСЬКЕ ЮНАЦТВО, ілюстрований журнал української молоді. Львів, січень 1936. Р. IV. Ч. 1.

КООПЕРАТИВНЕ МОЛОЧАРСТВО, ілюстрований місячник. Львів 1. січня 1936 р. Р. XI. Ч. 1.

ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, бюлетень Головної Управи Українського Центрального Комітету в Польщі. Січень-лютий 1936. Р. III. Ч. 14—15.

ГОСПОДАРСЬКО - КООПЕРАТИВНИЙ ЧАСОПИС. Львів, неділя 5. січня 1936. Р. XVI. Ч. 1—2.

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО ТЕХНІЧНО - ГОСПОДАРСЬКОГО ІНСТИТУТУ позаочного навчання при Українській Господарській Академії в Ч. С. Р. Ч. 13.

SITZUNGSBERICHTE der Mathematisch—Naturwissenschaftlich—Ärztlichen Sektion. Heft XX (Jänner—Juni 1934), Heft XXI (Juli—Dezember 1934), Heft XXII (Jänner—Juni 1935). Lemberg 1935. Verlag und Buchdruckerei der Sevcenko Gesellschaft der Wissenschaften in Lemberg. Стор. 12+8+10. ф. 8°.

ХИТРО-МУДРО.

Хто хоче помогти Рідній Школі, нехай вимагає при закупі готівкою „провірних бльочків Р. Ш.

Театри

Український Театр ім. І. Тобілевича

ПІДГАЙЦІ: 17. І. „Лев з Абісинії“.
18. І. „Дівча з Маслосоюзу“.
19. І. „Остання Пісня“.
20. І. „Гори говорять“.
З Підгаєць їде театр до Бережан.

Великий Міський Театр.

Субота, 18. І. год. 8. веч. Аб. 6. Виступ І. Кульчицької „Пригода в Гранд Готелю“.

Неділя, 19. І. год. 3 попол., ціни від 50—2.50 „Пасторалка“; год. 8. веч. Аб. 8. „Майор Варвара“.

Понеділок, 20. І. год. 8. веч. Аб. 8. „Майор Варвара“ вистава продана.

Вівторок, 21. І. год. 8. веч. Аб. 6. Виступ І. Кульчицької „Пригода в Гранд Готелю“.

Театр Ріжнородностей.

Субота, 18. І. год. 8. веч. Аб. 9. Виступ Ірини Сольської „Віяльце леді Віндермір“.

Неділя, 19. І. год. 8. веч. Аб. 9. Виступ Ірини Сольської „Віяльце леді Віндермір“.

Понеділок, 20. І. год. 8. веч. Аб. 9. Виступ Ірини Сольської „Віяльце леді Віндермір“.

Вівторок, 21. І. год. 8. веч. Аб. 9. Виступ Ірини Сольської „Віяльце леді Віндермір“.

Кіна.

АДРІЯ: „Міліон“. „Демон пустині“.
АПОЛЬО: „Додик на фронті“ з Димшею.
АТЛЯНТИК: „Боротьба з царатом“.
ВАНДА: „Ескімо“, „Антко поліцмайстер“.
ҐРАЖИНА: „Мала мама“ з Фр. Галь.
КАСИНО: „Запросини до вальса“ (Ліліяна Гарвей).
КОЛІСЕЙ: „Світ іде вперед“, ревія: „Вальс вертається“.
КОПЕРНИК: „Весільна ніч“.
МАРУСЕНЬКА: „Ясновидець“.
МІРАЖ: „Маскарада“, „Примхи кохання“.
МУЗА: „Папуа“.
ПАКС: „Біла зелія“ й актуальности.
ПАЛЯС: „Навісний поручник“.
ПАН: „Я збіглець“ (Павло Муні).
РАЙ: „Веселий ювилей Міккі Мавс“.
СОНЦЕ: „Жовтий князь“, ревія „Сватання на ґати“.
СВІТ: ревія Маріонеток і фільма „Цілуй мене ще“ з Анною Ондра.
СТИЛЕВЕ: „Єгипетські ночі“ (Едді Кантор).
ТЕНЧА: „Віденські ночі“ та додатки“.
ТОН: „Папуа“.
УТІХА: „Гальо Льондон!“ і ревія.
ХИМЕРА: „Наше сонічко“ (Шерлі Темпль).

Закордонне радіо.

Субота 18. січня 1936.

Відень (506,8) 19.10 Аргентинські танки, гутірка з муз. ілюстрацією, 19.35 Хор, 20.15 Виправа за пробоєчниками, 22.10 Скр. рециталь Ужінської, **Кошиці** (259,1) 18.00 Для Закарпаття, 19.15 Легка музика, **Мор. Острава** (269,5) 18.00 Бок. квінтет, **Прага** (470,2) 11.05 Сальон. музика, 12.35 „Зазуля“ оп. Янковича, 16.05, 21.20 Концерт, **Париж** (264,8) 12.00, 13.15, 17.00 Легка музика, 21.45 „Дон Кіхот“ ком. з муз. Маснета, **Білгород** (437,3) 13.15, 19.20 Спів, **Берлін** (356,7) 14.15 Танк. мотиви, 18.15 Кабарет, 20.10 „Донна Хуаніта“ оп. Суппе, **Кенігсвустергавзен** (1571) 18.00 Нар. пісні й танки, 19.00 Військова музика, **Ляйпціг** (382,2) 16.00 Веселе пополудне, 20.10 „Фарінелі“ оп. Г. Цумпе, **Мінхен** (405,4) 15.15 Сучасна форт. музика, 18.30 Сопран і форт., 19.00 Гайднові твори, **Будапешт** (549,1) 17.00 Дуети на арфах, 18.00 Циг. музика, 19.10 Словно-муз. авдиція, **Міляно** (221,5) 11.30 Тріо, 20.35 Хор, **Рим** (420,8) 13.10 Легка музика, 17.15 Квартет цитристів, 20.35 „Орсеольо“ оп. Піцетія.

Неділя, 19. січня 1936.

Відень (506,8) 11.50 Симф. концерт, 12.55, 17.55 Розривкова музика, 20.05 Невідомі пісні великих композиторів, 21.00 Це Париж — місто та пісонька, 12.20 Шопенівський концерт, **Братислава** (298,8) 15.00 Зломане серце. 18.05 Концерт, 19.10 Форт. концерт ґ-дур Бетовена, **Кошиці** (259,1) 18.00 Для Закарпаття — в муз. частині „Пастух“ словно-муз. авд., **Мор. Острава** (269,5) 19.55 Попурі зі співом, **Прага** (470,2) 7.30, 19.10 Концерт, 9.20 Сальон. квартет, 11.15 Класична музика, 21.00 „Зазуля“ оперетка Янковеца, **Париж** (1648) 12.00, 14.00 Концерт, 15.15 Спів, 18.00 Легка музика, **Білгород** (437,3) 16.00 Нар. пісні, 18.30 Концерт, 20.00 Весела авдиція, **Берлін** (356,7) 11.00 Симфонія І. ц-моль Бравса, 14.15 Барвний концерт. 16.00 „Пошукують субльокатора“ весела сценка“, 18.45 Музика в сумерку. **Кенігсвустергавзен** (1571) 9.00 Веселий поранок, 14.30 Весела муз. авдиція, 16.00 Капеля, **Кельн** (455,9) 20.00 Барвний світ опери, **Ляйпціг** (382,2) 10.00 Веселі пісні, 15.10 Скрипка, 18.30 Цитристи, **Мінхен** (405,4) 10.30 Давні нар. пісні, 13.00, 21.00 Концерт, 15.05 Соната на скрипку та форт. Петерса, 19.00 Давні й нові танки, **Будапешт** (549,5) 12.30 Концерт оп. оркестри, 15.30, 21.20 Легка музика, 17.30 Концерт, хор і солісти, 22.30 Тисяча й одна ніч, концерт орх., **Міляно** (221,1) 12.20 Концерт вальсів, **Рим** (420,8) 13.10 Солісти, 17.00 Симф. концерт, 20.40 „Мадам ді Теб“ оп. Льомбарда.

Львівське радіо.

Субота, 18. січня 1936.

6.30 Раннішня авдиція, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для школи, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Легка й сальон. музика, 13.00 Котра з них співає найкраще? гр. пл., 13.25 Домашнє господарство, 13.30 Концерт бажань, 14.30 Концерт мандолінистів, 15.00 „Розвід“ новеля, 15.15 Польська морська торговля, 15.25 Біржа, 15.30 Орхестра, 16.00 Лекція фр. мови, 16.15 Пісні в супр. форт., 16.30 Техн. скринька, 16.45 Вся Польща співає, 17.00 Із танин столиці „Туз-червінь і чотири дами“, 17.15 Новини з гр. пл., 17.45 Сон, 17.50 Константинів, 18.00 Для дітей: „Про Оленку“, 18.30 Огляд видань 18.40 Сільська рерум, 18.45 Легка музика з гр. пл., 19.00 Чого сподіватися від „Кола львовян“, 19.20 Реклям. концерт, 19.33 Тягнення клас. льотерії, 19.35, 19.40 Спорт. вістки, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 „Заручини під ліхтарнею“ оп. Офенбаха, 20.45 Веч. денник, 20.55 із суч. Польщі, 21.00 Самоосвітні кружки молоді, 21.30 Весела Сирена, 22.00 Концерт симф. орх., 23.05 Танкова музика.

Неділя, 19. січня 1936.

9.00 Раннішня авдиція, 10.00 Оп. музика з гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.03 Театр. всячина, 12.15 Муз. поранок, симф. орх., фортепіян; у перерві в год. 13.00 фраґм. із „Фантазії або нова Деяніра“, драма Ю. Словацького, 14.00 „Помпаки“ новеля Ст. Жеромського, 14.25 Великі артисти у звукозапису з гр. пл., 15.00 Городець із зеленниною для малоземельних родин, 15.15 Гей, іду в ліс! — спів і дуда з гр. пл., 15.25 Огляд ринків рільних продуктів, 15.38 Музика з гр. пл., 15.45 Імпорт і інтереси хліборобства, 16.00 Ломиголовки для дітей. 16.15 Квінтет сальон. музики, 16.45 Концерт муж. хору, 17.00 Танк. музика, орх., 17.45 Моменти, 18.00 Т. Баювер: Танкова суїта оп. 55, 18.30 Театр Уяви. „Рекін“ у вик. Ст. Ярача, 19.10 Спорт. вістки, 19.15 Реклям. концерт, 19.30 Джанета Мекдональд із гр. пл., 19.45 Бельтристичні новини, 20.00 Концерт солістів (Мошицька спів, віольончеля, форт.), 20.45 Уривки з творів Й. Пілсудського, 20.50 Веч. денник, 21.00 На веселій львівській хвилі: „Прийдіть у тиждні“, 21.30 Фейл: Румунія з ля Фуршет, 23.45, 21.46 Спорт. вістки, 22.00 Танк. музика, орх., 23.05 Танк. музика з гр. пл.

Радіокутик.

РІЛЬНИЧА ПРОГРАМА

У понеділок 20. січня год. 19.00 — „Рільнича скринька“.

У вівторок 21. січня год. 18.55 — бесіда на тему болючих місць у малорільних селян.

У середу 22. січня год. 18.55 — „Ветеринарні поради“.

У четвер 23. січня год. 18.55 — правносуспільний фейлетон.

У пятницю 24. січня год. 18.55 — „Рільнича скринька“.

У суботу 25. січня год. 12.15 — Огляд рільничих видавництв.

СИМФОНІЧНІ КОНЦЕРТИ.

19. січня год. 12.15 — симфонічний поранок з Лодзі. У програмі: увертюра „Федра“ Массене, „Танок кістяків“ Сен-Санса, симфонічна поема Ліста і увертюра до опери „Рієнці“ Вагнера. Солісткою концерту буде піяністка Поля Шмуклер, яка виконає концерт ґе-моль Сен-Санса.

24. січня год. 20.00 — концерт з Варшави. Солістом концерту буде піяніст С. Ас-кеназі, який виконає фортепіяновий концерт ґе-дур Моцарта і низку дрібних творів. У симфонічній частині почують слухачі: V Симфонію Чайковського і низку перших виконань еспанських і французьких композиторів.

ЦІННІ НАГОРОДИ В КОНКУРСІ „ПОЛЬСЬКОГО РАДІЯ“.

„Польське Радіо“ оголосило вже листу нагород у Великому Конкурсі, який улаштовує з нагоди зголошення абонента ч. 500.000. Абоненти, що зголосилися після 28. грудня 1935 р., мають право взяти участь у конкурсі та можуть рахувати на одну із 100 цінних нагород.

Між цими нагородами є такі: 1) місячний побут у купелевій місцевості разом з білетами, 2) Приймач Супергетеродина „Олімпік“, 3) супергетеродина „Мажестік“, 4) приймач „Амбасадор“, 5) закордонна екскурсія пароплавом, 6) двотижневий побут у купелевій місцевості разом з білетами, 7) лещета з приладдям або каяк з повним устаткуванням, 8) фотографічний апарат. Крім того є кілька таких нагород як рільничі знаряддя та комплети начиння для домового господарства.

АБОНЕНТИ ПИШУТЬ ДО „ПОЛЬСЬКОГО РАДІЯ“.

Як виходить із справоздання оголошеного на закінчення 1935 року Бюром Студій „Польського Радія“, численні прихильники радіофонії підтримують живий контакт з централею і реґіональними стаціями.

В минулому році дістали всього 81.000 листів, що дає пересічно по 220 листів денно. На Варшаву з цього припадає половина.

Розуміється, що це листування торкається також ріжних конкурсів та імпрез, що їх організує „Польське Радіо“. Однак 12.000 з цих листів торкається критичних завваг, присвячених програмам. Серед них знаходимо 2.600 критик, часом дуже відмінних, 4.300 пропозицій і „добрих порад“, 5.800 похвал для програм „Польського Радія“. Листів задоволених слухачів прийшло вдвоє більше, ніж критичних.

НЕСПОДІВАНКИ РАДІОСТАЦІЇ „ЛІОН“.

Стація „Ліон-ля-Дуа“ надає щодня в год. 19.30 авдицію п. н. „Пів години несподіванок“, в якій виступають артисти й прелеґенти, що перебувають у місті проїздом. Це надає такій авдиції характеру артистичної актуальности. Всі власники лямпових апаратів можуть користати щодня з цієї небувалої оказії пізнати артистичні сили всякої величини і характеру.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.26.50.

У Варшаві були такі курси: Бельгія 89.50, 89.68, 89.32, Берлін 213.45, 213.95, 212.92, Голяндія 360,55, 361.27, 359.83, Льондон 26.23, 26.30, 26.16, Ню Йорк чеки 5.25 і 7/8, 5.30 і 1/8, 5.27 і 5/8, Ню Йорк кабель 5.29, 5.30 і 1/4, 5.27 і 3/4, Париж 35.00.50, 35.07.50, 34.93.50, Прага 21.97, 22.01, 21.93, Швайцарія 172.70, 173.04, 172.36, Мадрид 72.60, 72.75, 72.45.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 17-го січня ц. р. кооперативам платив за:

льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльокового без опакування	2·50 зол.
1 кг. масла десерового в бочках враз з опакуванням	2.54·50 „
1 кг. масла дес. експорт. враз з експортовим опакуванням дає зачет по	2·60 „
1 л. молока від 28. XII. 1935	0·15 „
1 л. сметани	0·75 „
1 к. яєць	5·40 „

Тенденція на масло, сметану і яйця слаба, на молоко знижкова.

Маслосоюз повідомляє, що від 17. І. ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахорізні „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Молоді кури без остріг 1. кл.	1·— зол.
Кури з острогами 1. кл.	0.90 „
Індики товсті 1. кл.	1.— „
Пантарки товсті 1. кл.	1.10 „
Товщені качки 1. кл.	1.10 „

Приймає кури, качки, і пантарки в необмежених кількостях.

Птицю негодовану приймає по дешевших цінах.

Купує вівсяну питльовану муку, просо, овес та ячмінь.

Приймає нових доставців.

Оповістки.

Подяка. — І розвіявся казковий світ за театральними лаштунками — відплили бадьорі моряки; зникли квітки, серпанкові кринолини, екзотичні японки зникли мов ефемерний привид. Погасли феєричні світла. Залишився тільки милий спогад, а в ньому незабутня краса. І за цей спомин, за цю красу, а передовсім за добуті в цей спосіб засоби, які допоможуть нам втерти неодну сльозу вбогої дітвори нашої школи сердечна дяка. Дяка високоповажаній Пані Тамарі Панченко, що вивчила танців, Впов. Паням Козаковій і Юрчаковій за працю при зладженні костюмів та всім тим, що своєю жертвенною працею причинилися до влаштування дитячої імпрези 12. січня ц. р. в салі Театру Ріжнородностей. — Львів, дня 16. січня 1936. За Батьківський Кружок школи ім. кн. Льва на Личакові: І. Полюгова, голова, І. Волощакова, за секр.

На Рідну Школу зложили як надзвичайні датки: Т-во „Єдність“ у Празі й Т-во українських інженерів у Ч. С. Р. 350 чк. (51.50 зол.) замісць вінка на могилу бл. п. Є. Горбачевської. — З нагоди вінчання Вп. Наталії Гуменлович — Володимир Жолкевич у Топорівцях — збірка 17. зол. Щиру подяку складає **Головна Управа Р. Ш.**

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.